

NSPRV

NEZAVISNI SINDIKAT PROSVETNIH RADNIKA VOJVODINE

Novi Sad, Trg Slobode 3 tel/faks: 021/6616-886, 025/420-093, 023/515-757
e-mail: sindiso@sbb.rs, nsprv@open.telekom.rs, nsprv.zr@open.telekom.rs

НАСИЛНО ГАСЕ НАЈСТАРИЈУ ШКОЛУ У РАВАНГРАДУ

Банатску просветну јавност непријатно је изненадила вест да је локална скупштина донела одлуку да угаси школу за децу са посебним потребама у овом граду. Колико је то довело до очаја децу и родитеље не треба ни говорити, али „градски оци“ у чијој је власти да доносе мрежу школа, пресекли су по својој свети и савести.

Један још бруталнији чин десио се у Вељковом Раванграду, Граду Сомбору, познатом као источнику образовања и образовања учитеља, не само код Срба, већ и на Балкану. Наиме, пред истек старе године (била, не поновила се) дошло је до закључивања Протокола о сарадњи између Градске управе за Град Сомбор и Министарства правде и државне управе у чему је „са обе руке“ суделовао и начелник Школске управе Сомбор, а да су запослени у школи, грађани Сомбора и, на крају крајева, Синдикат (али ко „бреније“ синдикат у оваквим ситуацијама, синдикат је добар само кад треба подржати неког да дође на власт, а не и онда кад је он већ на власти), сазнали из дневних новина и војвођанског јавног сервиса.

И док су се лале и сесе организовале да бране кикиндску школу, ова сомборска, успут речено и најстарија у граду, шапатом паде. Или можда и није и неће. Време ће показати, пошто је свима знано да је време ипак најбољи судија. Сва акција изведена је у моменту када су војвођански, па самим тиме и сомборски просветари били на зимском распусту, а јавност забављена бројним прославама које су свакодневне у овом периоду.

Тако је иницијатива наших суграђана из Министарства правде уз саучесништво локалних моћника и заобилажење локалног парламента изведена брзо и прецизно, након чега је потписан поменути Протокол, чиме би зграда најстарије сомборске школе требала у догледно време постати здање Основног и вишег јавног тужилаштва, а не оно што је била у протеклих 130 година – кућа знања. Ово забрињава, јер је одлука о предавању објекта прошла мимо Законом утврђене процедуре – без сагласности представника грађана оличених у локалном парламенту и чиме су појединци показали не само удворнички менталитет према вишим облицима власти, већ и да не поштују вољу грађана у чије име су спорну одлуку и донели. А можда локални парламент и не би донео ту спорну одлуку. Тим пре што сем аргумената да се ради о најстаријој основној школи у граду стоје још и бројни други разлози зашто ову школу не би требало угасити (не тврдимо да не треба донети нову мрежу школа, јер на крају крајева то смо и тражили од Скупштине, тада Општине Сомбор, да је донесе пре готово 10 година), или јој пренаменити улогу ван просвете.

Спорно здање било је у једном моменту и Трговачка академија, али је увек било намењено образовању Сомбораца. Ако додамо да је ова школа у целини или у делу легат, јасно је да се тиме врши и правно насиље над оним што су некадашњи Сомборци оставили у аманет својим потомцима. У свему томе ништа неће променити чињеница ни да је несрећним „Шешелевим законом“ сва имовина подржављена и да држава располаже и објектима у којима се налазе школе у Сомбору и околини, а мрежа школа је у надлежности локалне Скупштине која је и до сада по принципу „један плаћа музику, а други слуша“ поступала нерационално и није ни отпочела поступак уређења мреже школа да се не би замерила појединим локалним групацијама које чине већину у локалном парламенту (наравно, сво време спорни су и критеријуми за мрежу школа). Стога остаје и интересантно да видимо како ће то локална скупштина донети мрежу школа када су све прошлогодишње седнице сомборског Парламента биле на ивици кворума и под претњом сазивања седница, јер свака седница хипотетички може бити и последња за локалну власт. У овом случају сложили су се и представници локалне власти и опозиције у којој је много, сад већ бивших, просветара или људи који потичу из просветних породица и који су тако олако предали

један објекат намењен просвети у руке тужилаштва, као да у Сомбору нема довољно објеката или локација које су такође врло добро могле послужити за ову намену, а што се тиче школа, ту и даље постоји велики проблем око школског простора, јер, да поменемо, највећа сомборска школа – Техничка, делом живи и ради у простору који ће сасвим сигурно пре или после бити предмет реституције и којој у том случају прети иселјење, односно дислокација или гашење. Ништа није боља ситуација ни за две друге сомборске средње школе (под истим кровом): Средњу школу „Свети Сава“ и Медицинску школу, које су у објекту који је својевремено са ЈЛС прекњижен на Министарство војно и које такође могу по истом принципу остати без „своје“ зграде.

Дакле, уколико би се овако олако и „преко колена“, кад се коме свиди, гасила било која школа, проблеми би се у сваком случају усложњавали, а не решавали, јер сомборско образовање очигледно кубури са простором, без обзира што је проблем нешто релаксиран тиме што је ђака све мање. Али уместо да се пређе на рад у једној смени, видимо да се проблем решава да се један неспорни школски објекат предаје у власништво другом министарству и то неповратно и трајно. Објашњења начелника школске управе да ће збирнути наставнике путем Листе за преузимање треба да ове људе умире, али то сасвим извесно неће бити могуће урадити на тај начин, јер смо видели шта се десило у случају када је људима из ове школе недостајао и део норме да је управо начелник дао дозволу да се у другој школи запосли нови човек, односно да се распише конкурс.

У овом случају, сасвим извесно да ће сви запослени у оном делу норме у којем су запослени у школи „21. Октобар“ бити технолошки вишкови, при чему држава није обезбедила новац ни за постојеће технолошке вишкове, па не видимо како ће то „збринути“ ове колеге, као што уосталом не видимо како ће им помоћи синдикат у оснивању који је настао наводно због разлога што наш синдикат и потписник ових редова није узео у заштиту ову школу, иако он то чини већ пуних 15-ак година, колико траје „плес по ивици ножа“ запослених у овој школи и који би већ одавно били незапослени и „збринути“ да није било управо нашег синдиката и људи који воде овај синдикат. Интерес председника синдиката у оснивању је престао оног момента када је схватио да и „заштићени“ радници нису од свега заштићени и кад је нашао часова за које је стручан. Што се тиче нашег синдиката, ми ћемо и даље бранити принцип и инсистирати да се мрежа школа уради на законом прописан начин и у законом регулисаној процедури. Умели смо ову школу и запослене одбранити и до сада, па ћемо покушати још једном, наравно сад је то много теже јер су и локалне власти више пута покушале да ову зграду преузму, како се својевремено причало за објекат Дипломатске академије (ма шта то значило), Средње музичке школе или Ликовне академије, користећи се чак и смицалицама да опструишу упис ученика у ову школу или у јавности стварајући њен лош имиџ. Чуди и млак отпор запослених у школи и директора школе који је након почетног ентузијазма нагло спласнуо из чега би се могло закључити да постоји договор и обећање да ће бар они бити збринути. А запослени, кога је брига за запослене - њих ће и овај пут преписати Синдикату!

Нови Сад, 21.01.2014.год.

проф. Хаџи Здравко М. Ковач,
генерални секретар НСПРВ

